

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 30. august 2020

Kirkedag: 12.s.e.Trin/B

Tekst: Jon 2; Jak 3,1-12; Matt 12,31-42

Salmer:

SK: 743 * 583 * 396 * 66 * 469,8 * 476

LL: 746 * 583 * 66 * 476

En kvinde elsker en mand. Hun har en stor kærlighed til ham, og hun prøver på alle mulige måder hele tiden at vise ham sin kærlighed. Hun prøver også at gøre livet omkring dem så behageligt som muligt. Hun appellerer til hans følelser og hans intellekt. Hun gør sig umage med kun at yde det bedste. Hun bærer over med hans særheder og endda også hans fejl. Hun gør alt, hvad hun kan for at indynde sig hos ham. Og det er ikke fordi, hun er nyforelsket, hun har faktisk elsket ham i mange år og finder det helt naturligt, at hun til stadighed appellerer til hans kærlighed. Hun er ikke sådan en selvudslettende kvinde, der kun ser det som sin opgave at behage manden; det er ikke fordi hun sådan glider i et med tapetet. Faktisk er hun en kvinde, som en del mænd kigger efter og godt kan blive lidt misundelig over. Hun er intelligent, hun er attraktiv, hun har humor, hun har medfølelse, hun har engagement – hun har så mange positive sider, så hun på alle måder er et dejligt selskab og er yderst elskelig.

Men manden ser det bare ikke. Han har for længe siden besluttet sig for, at hun er dum og kedelig. Alle hendes kærlighedshandlinger ser han slet ikke, for han betragter dem som selvfølgelige og bliver stik tosset, hvis noget ikke er, som han forventede. Og selv om hun tilfredsstillter hans forventninger, så bliver han alligevel sur, for så havde han egentlig haft andre forventninger. Han forventer, at hun

udfylder sin plads som hans tjenende hustru, og samtidig så er hans lidenskab, ikke hans kærlighed, men hans lidenskab rettet mod andre. Og det helt åbentlyst. Selv hans livretter er aldrig gode nok, for han har bestemt sig for, at hun kan intet gøre godt.

Hendes kærlighed kan han ikke bruge til noget. Hendes tilgivelse af hans manglende kærlighed og utroskab finder han latterlig. Forsøger hun at få en dialog med ham om disse ting, måske for at opnå en smule retfærdighed, så fejles hun af bordet som gammeldags og forstokket. Hvis han endelig åbner øjnene for noget positivt ved hende, så bliver det betragtet som bod for alle de fejl, der ellers er ved hende.

Og sådan går den ene dag efter den anden, år efter år. Hun elsker ham og forsøger ustandseligt at nå ind til det hjerte, som engang bankede for hende. Og han lægger større og større afstand til hende. Hendes kærlighed siger ham intet. Hendes tilgivelse regner han for intet, for hvad er der at tilgive? Han ser overhovedet ikke ægtheden og sandheden i hende, for han har bestemt, at hun er ingenting. Hun kommer aldrig ind i ham, og han tager hende aldrig ind til sig. Hun elsker og har kærlighed til ham, men han nyder ikke denne kærlighed, og kan derfor heller ikke nyde godt af den.

Kan man fortænke denne kvinde i en dag at have fået nok? Kan man fortænke hende i en dag at holde sine kærlighedshandlinger tilbage? Kan man fortænke hende i ikke længere at kunne tilgive og stadig elske? Når nu han ikke vil have hendes kærlighed. Kan man fortænke hende i en dag at nå dertil?

Det synes jeg ikke. Jeg vil godt kunne forstå hende. Konstant nedgørelse, konstant at blive trådt på, konstant at blive fejlet af

bordet som noget ulækkert og usandt. Konstant at blive forhånset og latterliggjort og overset. Jeg vil godt kunne forstå, hvis hun en dag sagde ”Stop! Nu vil jeg ikke mere! Du får ikke mere kærlighed, du får ikke mere tilgivelse, du er ikke længere en del af mig!” Jeg vil godt kunne forstå det.

Hvis nu alt dette var en beskrivelse af min kones og mit forhold, ville jeg så også kunne forstå, hvis hun en dag fik nok? Sandsynligvis ikke. For når det kommer så langt ud, så er selvoptagelsen og fornægtelsen af den anden, så dyb og alvorlig, at jeg på det nærmeste vil være forhærdet overfor min kones reaktion. Jeg ville ikke føle, at min *kone* sagde fra; men min *tjener* sagde op, eller jeg ville opleve det som en af husholdningsmaskinerne der gik i stykker. Men det er der jo råd for, man kan jo bare købe en ny. Hvad er problemet? Hvorfor tage sådan på vej? Hvad brokker du dig over? Du har fået husly og frit kunne spise dig mæt hver dag? Når forhærdelsen når så langt, så er der ikke længere nogen mulighed for at rette op på forholdet, for det er blevet brudt for længe siden. Det har overhørt alle nødråb og overset alle forsøg på at redde hinanden. Og der er faktisk kun én, der kan komme ud af dette med en form for kærlighed i behold, og det er i så tilfælde min kone, for min kærlighed er for længst forhærdet og død. Ved sådan at handle imod min kones kærlighed, har jeg faktisk slået min egen kærlighed ihjel. Men går det op for mig i min forhærdelse?

Jeg tror det desværre ikke. Når først det er nået dertil, så er det slut. I det forhold kan den ene bevare sin selvrespekt; men den anden er fortabt. Den ene har stadig sin kærlighed; den anden kommer aldrig til at nyde denne kærligheds sødme og glæde.

Jeg tror, at det er åbenlyst for enhver.

Men er det også åbenlyst for os, hvis vi bruger dette som et billede på Gud og os? På Guds kærlighed til os?

Min beskrivelse af manden og kvinden er jo ikke en beskrivelse af et parforhold. Kvinden er et billede på Gud Herren, der utrætteligt søger at finde en vej ind i mennesket. Utrætteligt søger, om ikke der et sted i stenhjertet alligevel er et hjerte af kød, der hungrer efter troens, håbets og kærlighedens fylde. Kvinden er en lignelse om Gud Herren, der aldrig giver slip på sin kærlighed til mennesker. Og det til trods for, at mennesker kan være nok så afvisende og modstridende. Men Gud står ved sit i sin kærlighed.

Guds kærlighed! Guds grænseløse tilgivende kærlighed – åh, det er bare så dejligt! Men grænseløs kærlighed findes ikke. For det er ikke kærligt ikke at sætte grænser. Grænseløs kærlighed bliver meget nemt til ligegyldighed, og kan også meget nemt blive opfattet som ligegyldighed. Og Gud har grænser for sin kærlighed. Gud har grænser for sin tilgivende kærlighed. Og når vi ud over dem, så er vi uden for tilgivelsen. Så er vi der ude, hvor Guds kærlighed ingen betydning har for os. Sætter vi os til stadighed op imod den, så holder Gud sin tilgivelse tilbage. Hvis vi negligerer, nedgører, modsætter os, håner, spotter, går imod Guds virkelighed og sandhed og hele vilje og virke til at elske os og række ud efter os og frelse os fra fortabelsen i forhærdelsen; regner vi Hans nåde ved Jesu kors og opstandelse for latterlig eller ligegyldig, så taler vi imod Gud, så taler vi imod Guds virke og gør sandheden om Gud til løgn. Så sætter vi os over Gud med vores egen sandhed. Så taler vi imod Helligånden – så taler vi imod tilgivelsen og kærligheden. Og kærlighed og tilgivelse forholdes os, og kun fortabelsen og forhærdelsen er tilbage.

Og det er ikke bare noget, jeg siger ud fra en eller anden forstokket, gammeldags og sortsynet teologisk opfattelse. Men det er, hvad Jesus siger i dagens evangelium: "...den, der taler imod Helligånden får ikke tilgivelse..." *Jesus* siger disse ting til os.

Jesus sagde og gjorde dette synligt og klart for sine tilhører i sin samtid. Han gjorde det klart, da de på trods af alle hans kærlighedsgerninger og fremvisninger/åbenbaringer af Guds virke alligevel satte tvivl om ham, om sandheden om ham. Ja, de beskyldte ham endda for at være fyldt af djævelskab. De vidste nok dét om Gud Herren, og hvad Jesus sagde og gjorde og hævdede som værende Guds, det kunne de ikke tage til sig. De så sig blinde i kærligheden og tilgivelsen, for de så kun sig selv. Det var fuldstændig lige meget, hvad Jesus gjorde af kærlighedsgerninger, så blev det fejtet af bordet. De gjorde ham til en løgn om Gud. Og hvad værre var: deres ord og tanker om ham bundede dybt i deres hjerte, og munden sagde blot, hvad hjertet var fuldt af. Og på den baggrund er det, at Jesus siger, som han gør.

De vil have undere og tegn på, at hvad Jesus siger også er sandt. De ser slet ikke, at han er tegnet. Han er ordets skikkelse. Men som i forholdet mellem manden og kvinden, som jeg indledte med, så har de lukket af for åbenbaringen. De har forhærdet sig og forholder sig i modstrid til Guds kærlighed.

En af de ting, dagens tekst holder op for os som usvigeligt sikkert er, at i Guds forhold til os er der frelse og velsignelse. Udenfor er der fortabelse og forhærdelse. Og det er os, der træffer valget om det ene eller det andet. Men der er et indenfor og et udenfor.

Nineves befolkning omvendte sig, da Jonas efter de tre dage i havdyret kom til dem og fortalte dem om Gud. Sydens dronning skal opstå i herlighed, for hun lyttede til Salomos visdom og tog den til sig. Og Jesus er så meget mere end både Jonas og Salomo. Jesus er den, som de er tegnet på. Jesus er opstanden og ved Helligåndens virke bringes evangeliet derom til os. Ved Helligåndens virke fyldestgøres hele Guds kærlighed og tilgivelse også til os. Gud er ved sin Helligånd som kvinden i begyndelsen, der ustandselig elsker og rækker ud. Men taler vi imod dette og forhærdes deri, så er det os, der fortabes deri.

Forskellen på Jesu tilhørere og os er forhåbentlig den, at de så overhovedet ingen fare i at tale imod Guds virke. Vi kan måske godt få frygten for, om vi kan dømmes for samme skyld. Manden i min indledning, han talte mod kærligheden og blev forhærdet i forhold til den. Er vi nervøse for, om vi har talt imod kærligheden, så er nervøsiteten netop tegnet på, at kærligheden rammer os. At Gud ved sin Ånd virker i os. Fordi Guds ånd virker det i os, at vi erkender, at vi har brug for Guds kærlighed; men vi også erkender, at vi gengælder den ikke altid, vi lever den ikke altid ud i et kristeligt liv, og det er derfor, vi må håbe på Guds tilgivelse. Og ingen som håber på Guds tilgivelse skal mangle den.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.